

Ministeriets Egegyldighed for Landets Interesser, naar ingen Ting fremmes eller Alt gaar tilbage, som slet er. Dette vil jeg gjerne udtryffeligt fremhæve. Hvorfor skal man nemlig gjøre Debatten bitrere, end den nødvendig behøver at være? Derfor siger jeg rent ud, at jeg er fuldstændig overbevist om, at den høie Regjering med mig misbilliger alle disse Uanstændigheder, som disse Embedsmænd have begaaet, at den er ganske enig med mig i at beklage dette. Men hvorfor gaar det da saa daarligt? Ja, ganske simpelt, fordi Regjeringen har andet for end at regjere, fordi Regjeringen har andre Opgaver end at regjere, nemlig særlig den Opgave at saa slaaet en vis Forfatningsforretning fast. Derpaa gaar hele dens Virksomhed ud; den tænker ikke paa Andet, drømmer ikke om Andet. Denne Forfatningsfortolkning er saa uendelig simpel, den er, naar man vil reducere den til dens virkelige Kjærne, ikke Andet end dette, at Grundloven indeholder den Bestemmelse, at det nuværende Ministerium aldrig kan gaa af. Andet er det ikke. Der er ikke Tale om Noget af alt det Andet, man har søgt at lægge ind i den politiske Strid, om at Regjeringen kæmper for Kongens Ret, for Landstingets Ret og Alt det, det er der slet ikke Tale om i Virkeligheden, det er slet ikke det, det dreier sig om. Det maa Regjeringen jo vide ligesaa godt som alle vi Andre, at intet Menneſte angriber Kongens eller Landstingets Ret; vi forlange den ganske simple og i Følge Forholdets Natur selvindlysende Ting, at en Regjering for at fremme Landets Anliggender maa kunne komme ud af det med og staa i Tillidsforhold til dette Thing, og naar den ikke kan det, maa den gaa sin Vej, det er dens Pligt. Det er en overordentlig, leffattelig, simpel, naturlig Sandhed, lige ud ad Landeveien, hvorom Striden dreier sig, nemlig, at medens vi hævde: Skal en Regjering kunne udrette Noget, maa den kunne arbejde med Folkethinget, saa hævder Regjeringen, at den behøver ikke at kunne arbejde med Folkethinget, den kan blive siddende alligevel. Ja, hvis Regjeringen vilde hævde det og samtidig vilde vise, at den kunde udrette Noget trods Folkethinget, saa var der nogen Mening deri, men Regjeringen bryder sig slet ikke om det. Vi hørte jo forleden, at Kultusministeren nede i sin egen Valgkreds, efter Bladene, skal have udtalt, at Regjeringen ikke brød sig „en Snus“ om alle Reformere, at det er meget vigtigere at faae Forfatningen fortolket. Det er altsaa herefter ikke Regjeringens Opgave at vise os, at den kan regjere trods os, den er enig med os deri, at den Intet kan ud-

rette, men den siger: Det behøves heller ikke; det, det kommer an paa, er, at Regjeringen bliver ved at sidde, og det er det, som dens hele Ambition gaar ud paa. Det vil forresten blive interessant at iagttage, hvor længe et helt Folk kan begejstres af Tanken om, at en Regjering, der Intet kan og Intet vil udrette, kan blive siddende. Men jeg tror, at Befolkningen til Slutning vil blive kjed af det; selv Regjeringens egne Venner ville, naar de saa sig befindede, indse, at det er for lidt, men det er nu engang saadan, og jeg tror, at Grunden til, at Alt gaar saa daarligt, som det gjør, er, at Regjeringen er aldeles optaget af denne fixe Ide, at ville vise os, at den kan blive siddende, skjøndt den Intet duer. Og det er dog virkelig ikke Uleiligheden værd at gjøre sig Umage for at vise det. Der har jo i saa mange Lande siddet Regjeringer, der Vingenting due. Det, det kommer an paa, vilde være at vise, at den duer noget til Trods for os, men det behøves virkelig ikke at vises os, at den ikke duer Noget, thi der er jo ikke et Land, som ikke har haft udelige Regjeringer, der have siddet i lang, lang Tid. Regjeringen er imidlertid saa optaget af denne Ide, at den glemmer at regjere. For at sige det med to Ord: Vi have en politiserende Regjering, men ingen regjerende Regjering, thi Regjeringen glemmer at regjere for at politisere; den politiserer indbyrdes, den politiserer paa Møder, den politiserer ved Hjælp af sine Venner hele Landet over, og Alt gaar op i Politik — men samtidig dermed gaar rigtig nok ogsaa Administrationen og Alting hulter til bulter.

Nu skal jeg tillade mig at drage Konsekventerne af, hvad jeg her har sagt, og jeg skal gjøre det saa leffatteligt som muligt, idet jeg kun holder mig til de Konsekventer, der have med det foreliggende Lovforslag at gjøre. Jeg kan her sammenfatte Alt i et eneste Ord: Spar-sommelighed. Lad os være spar-sommelige paa denne Finantslov! Lad os bevilge med Gfvertanke, med fornuftig Spar-sommelighed! Sagen er jo nemlig, at vi maa huske at gjøre os det klart, at det Meste af, hvad vi bevilge, er ingen Nytte til; thi enten bliver der dog ikke noget af Foranstaltningen, eller ogsaa varer det saamange Aar, at vi ligesaa godt kunne vente et Aar med at bevilge Pengene dertil, eller ogsaa er det Styvært, en Stump af Et og en Stump af et Andet. Det er nemlig en stor Fristelse for en Regjering, der ingen Vegne kan komme med sine Love, at se, om den ikke kan regjere ved Hjælp af Finantsloven. Det er imidlertid et fuldstændig falsk Regjerings-system. Derved forkludres den ene Sag